

XXVI TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Am6 ,1a. 4-7)

Lugemine prohvet Aamose raamatust:

Häda muretule Siionis ja enesekindlale Samaaria mäel, kes te magate elevandiluust voodites ja laisklete pehmel asemel, sööte tallesid karjast ja vasikaid nuumlaudast, kes te helistate harfi ja üritate laule luua nagu Taavet. Te joote veini suurtest karikatest ja lasete end salvida parima õliga, aga Joosepi allakäik ei tee teile haiget. Seepärast ootab teid vangipõlv ja teid viiakse sinna kõigepealt, ning teie pidutsemine ja laisklemine saavad otsa. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps146 ,6-7. 8-9b. 9c-10)

R: Kiida, minu hing, Issandat.

Issand on see, kes mõistab õiglast kohut neile, kellele tehakse liiga, kes annab näljasele leiba ja päästab lahti kinniseotud.

Kes avab pimedate silmad
ja tõstab sirgeks need, kes on küüru vajunud.

R:

Issand on see, kes kaitseb pagulasi, aitab vaeseid, leidlapsi ja lesknaisi. Issand armastab õigeid, kuid õela ta juhib eksiteele.

Issand on kuningas igavesti
Sinu Jumal, Siion, valitseb põlvest põlve.

R:

(Teine lugemine 1Ti6 ,11-16)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast Timoteosele:

Sina, Timoteos, Jumala inimene, taotle õiglust ja jumalakartust, usku ja armastust, kannatlikkust ja tasadust. Võitle tublit usuvõitlemist, haara kinni igavesest elust, mille jaoks sa oled kutsutud, siis kui sa andsid hea tunnistuse paljude tunnistajate eest. Ma panen sulle südamele Jumala ees, kes kõik elavaks teeb, ja Jeesuse Kristuse ees, kes Pontsius Pilaatusega rääkides andis hea tunnistuse: hoiä oma kutsumust puhta ja laitmatuna kuni meie Issanda Jeesuse Kristuse ilmumiseni. See sünnib õigel ajal ja saab nähtavaks õndsä ja ainsa valitseja, kuningate kuninga ja isandate Issanda kaudu. Tema käes ainuüksi on surematus, kes Tä elab ligipääsmatus valguses, keda ükski inimene ei ole pole näinud ega suudagi näha. Temale olgu ää ja igavene võimus. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Lk 16,19-31)

Halleluuja. Kristus, kes oma rikkuses on meie pärast vaeseks saanud, tehku tema meid rikkaks oma vaesusega. Halleluuja.

(Evangeelium Lk16 ,19-31)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Jeesus ütles variseridele: "Oli kord üks rikas mees, kes rõivastus purpurisse ja peenlinasesse ning pidutses päevast päeva priiskavalt. Äga üks vaene mees, nimega Laatsarus, kelle ihu oli täis paiseid, istus maas tema värava ees. Hea meelega oleks Laatsarus kustutanud oma nälga sellega, mis rikka lauall kukkus. Kuid koeradki tulid ja lakkusid tema paiseid.

Siis sündis nii, et vaene suri ja inglid kandsid ta Aabrahami sülle. Äga rikas suri samuti ja maeti maha. Ning kui ta põrgus piina kannatas, vaatas ta üles ja nägi kaugelt Aabrahami ja Laatsarust tema süles. Siis ta hüüdis ja ütles: "Isa

Aabraham, halasta minu peale ja saada Laatsarus minu juurde, et ta kastaks oma sõrmeotsa vette ja jahutaks mu keelt, sest ma tunnen suurt piina selles leegis." Aabraham aga ütles: "Laps, tuleta meelde, et sa oled oma hea põlve juba elus kätte saanud, aga Laatsarus seevastu halva. Nüüd on temal hea põli, aga sina tunned valu. Pealegi on meie ja teie vahel suur kuristik, nii et need, kes tahavad siit teie juurde minna, ei saa, ega tulda ka sealt meie juurde". Aga tema ütles: "Ma palun sind, isa, saada Laatsarus minu isakotta, sest mul on viis venda, et tema hoiataks neid ja nemad ei peaks sattuma siia piinapaika". Kuid Aabraham kostis vastuseks: "Neil on Mooses ja prohvetid, nemad kuulaku neid!" Aga tema ütles: "Sugugi mitte, isa Aabraham, vaid kui keegi surnuist nende juurde läheks, küll nad siis parandaksid meelt." Seepeale Aabraham ütles: "Kui nad ei kuula Mooset ja prohveteid, siis ei veena neid ka see, kui keegi surnuist üles tõuseks".
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kord ammusel ajal oli üks jalutu kerjus ahastuses: rikas mees, kes talle möödudes alati mõne vaskmündi oli andnud, kadus nädalateks. Kui aga rikas ühel päeval taas mööda jalutas, kõnetas ta kerjust ja ütles: "Ma murdsin oma jala ja lamasin mitu nädalat liikumisvõimetuna kodus. Nüüd tean ma, kui raske on vigasena elada: näe võta, siin on sulle kuldraha!" Kerjus oli meeleliigutusest hetkeks tumm, kuid kui ta end kogus, hõiskas ta tänumeeles siirast südamest: "Aitäh härra, suur tänu! Ma palun nüüd Jumalat teie eest iga päev - palun, et te ka oma teise jala murraksite!"

Teist inimest aidata pole alati kerge, eriti tänapäeval. Meie ise võime end ju heategijateks pidada, kuid see on vahel lausa jahmatamapanev, mida abisaajad meist tegelikult mõtlevad, kui paljud neist on elukunstnikud, et mitte öelda lihtsalt petised. Riikliku sotsiaalabi ajastul peab teiste inimeste vahetu aitamine olema seda enam kontrollitud ja hästi läbimõeldud.

Sest kui me lähtume Jeesuse enda sõnadest, siis tema on öelnud: "Ärge andke seda, mis on püha, koertele, ja ärge heitke oma pärleid sigade ette, et nad neid ei tallaks oma jalgadega ega pöörduks tagasi ja teid lõhki ei kisuks!" (Mt 7,6)
Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, pensionid ja sotsiaalabi on ajaloos üsna hiline nähtus. Vanasti sai elatiseta jäänud inimene endal ainult kerjamisega hinge sees hoida. Seepärast kogunes jõukate inimeste ukse taha ikka kerjuseid ja ühiskonnas oli normiks, et varakamad aitavad vaesemaid.

Tähendamissõna rikkast mehest ja Laatsarusest ei jäta meile siiski mingit kahtlust, et jõuka mehe maja ees istunud kerjus ei olnud mingil viisil petis ja kerjamine oli tema ainuke elatis. Ilmselt oli ta veel ka liikumispuudega, sest muidu oleks ta võinud ju käia mitme jõuka maja ukse taga. Midagi talle rikka laualt vahetevahel vist ikka pudenes, muidu poleks tal olnud põhjust just seal istuda. Kuid talle sai osaks ilmselt ainult miinimum, võibolla pigem majateenijate poolt poetatud leivatükk, sest majaperemees pidas end liiga tähtsaks meheks, et kerjusest hoolida.

Kuid aeg läheb edasi, sureb üks ja sureb ka teine. Siiski tundub karistus, mis rikkale osaks saab, liiga range. Polnud ta ju mingi mõrvar ega röövel - ja äkki põrgupiinad. Miks? Võibolla just sellepärast, et too jõukas mees ei olnud oma loomuselt ei ebaõiglane, ükskõikne ega julm. Jumal oli talle andnud pehme südame, aga tema surus maha selle südame hääle.

Kui ta nüüd põrgutules piinleb, siis julgeb ta Laatsaruselt paluda ainult sama palju, kui ta ise temale andis - täpselt nii palju, kuivõrd on põrgutules piinlejal kasu näputäiest veest, sisuliselt ei mingit leevendust. Kuid nüüd ei

saa ta aga sedagi, ka puhtsümboolsest leevendusest jääb ta ilma. Kui inimene ei ole olnud elus õiglane, siis pörgus pole tal mingeid õigusi ja tema palveid ei võeta kuulda.

Järgnevalt palub too omaaegne rikkur oma vendade eest. Kuigi tema enda olukord sellest kuidagi ei parane, ei ole vendade saatus talle sugugi ükskõik. See tähendab, et oma loomult pole talle sugugi võõras empaatia ehk võime näha maailma teise inimese seisukohalt. Samast vaatenurgast suutis ta omal ajal näha ka kerjust, kuid ei aidanud teda. Ja just sellepärast, et tollel, maises elus rikkal mehel olid võimed ja võimalused, mida ta ei kasutanud õigesti, just sellepärast saab ta kõige rangema karistuse. Laatsarus seevastu ei paistnud eluajal silma ühegi voorusega, aga tema saab õndsaks, sest temal ei olnud valikuid.

Armsad õed ja vennad, inimeste moraalsed võimed on väga erinevad. Tänapäeval me teame, et teatud määral kuulub ka kaastunne vaimuannete hulka, sest paljud inimesed ei suuda lihtsalt oma ajuehituse tõttu end kannatajaga samastada. Kuid häda sellele, kes vaigistab südametunnistuse hääle ja joondub hoolimatus käitumises ainult oma seisusekaaslaste järgi. Sellepärast tulebki endalt sageli küsida, missuguseks on Jumal mind loonud, mida ütleb mulle minu südametunnistus. Tehku teised inimesed ümbekaudu mida iganes, nemad vastutavad oma tegude eest ise, ja mina enda tegude eest.

Kui ühe jünngri kohta levis kuuldu, et tema ei surevatki, küsis Peetrus Jeesuselt: "Issand, kuidas jääb temaga", aga Jeesus vastas talle: "Kui ma tahan, et ta jääb, kuni ma tagasi tulen, mis see sinusse puutub? Sina käi minu järel!" (Jh 21, 21-23) Aamen.